

Arrest

nr. 231 863 van 28 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake A.E.L.M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.E.L.M., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in X op 11 juni 1997. U hebt het middelbaar onderwijs voltooid en bent daarna als kok gaan werken op verschillende plaatsen. Op de middelbare school hebt u uw huidige partner leren kennen, C.V.Z.R. (CG-nummer X en O.V.-nummer X). Jullie hebben samen een zoon, L.A.L.Z., die geboren is op 23 oktober 2016 en die zich momenteel bij jullie in België bevindt.

In augustus 2017 is uw partner bij u komen inwonen. Tijdens de weekends ging ze naar haar grootouders. In juli 2018 kreeg C.V.Z.R. via Facebook bedreigingen van "A.D.", een voor jullie volslagen onbekende persoon. "A.D." zei dat ze wist dat u uit een andere wijk kwam dan C.V.Z.R. en dat C.V.Z.R. en haar zoon niet langer naar de wijk van haar familie mocht terugkeren. Uw vriendin besloot dan ook om niet meer bij haar grootouders op bezoek te gaan. Hun huis lag in het gebied van een andere bende en werd blijkbaar in de gaten gehouden. Jullie verlieten El Salvador op 08 oktober 2018 met behulp van uw schoonmoeder, L.V.R.R. (CGnummer X en O.V.-nummer X), die zich sinds 18 november 2015 in België bevindt en de status van vluchteling werd toegekend. Jullie kwamen op 09 oktober 2018 aan in België en dienden op 29 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u door de bendes te worden vermoord. Uw partner maakt tevens gewag van een vrees dat de bendes jullie zoon zouden slaan of doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw partner, de geboortakte van uw partner en zoon, en een kopie van Facebookberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert uw vrees immers volledig op bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen via Facebook Messenger in juli 2018. Zowel u (CGVS, p.8,10) als uw partner (CGVS, p.8) bevestigen dat jullie nooit enige andere bedreigingen hebben ontvangen. Het is om te beginnen zeer opmerkelijk dat u in juli 2018 plots problemen gekregen zou hebben omdat u in een andere wijk woonde dan uw vriendin, met wie u al sinds 2015 een relatie hebt, in 2016 een zoon kreeg, en sinds augustus 2017 samenwoonde (CGVS, p.6-7). Het is overigens al een opmerkelijke tegenstrijdigheid dat C.V.Z.R. verklaarde dat jullie zijn gaan samenwonen voor de geboorte van jullie kind in 2016 (CGVS vrouw, p.7) terwijl u zegt dat het in 2017 was (CGVS, p.7). Jullie leerden elkaar kennen op de middelbare school (CGVS, p.7), die uw partner niet heeft afgemaakt omdat ze zwanger werd (CGVS vrouw, p.6). Het kan dus moeilijk worden aangenomen dat jullie relatie een goed bewaard geheim was voor uw omgeving. Bovendien zijn jullie nooit rechtstreeks bedreigd door de bende die de wijk controleert. Uw vriendin kreeg enkele berichten van een volslagen onbekende op Facebook, waaruit jullie hebben afgeleid dat ze werd bedreigd door de vriendin van een bendelid, "naar het schijnt" van de MS-bende (CGVS vrouw, p.8,9; CGVS, p.9). Het is tevens hoogst merkwaardig dat de vele bendeleden die in haar wijk rondhangen (CGVS, p.7) nooit zelf met uw partner of haar familie zou hebben gesproken indien zij haar wilden bedreigen of intimideren. Ook na deze berichten, waarvan het laatste dateert van 18 juli 2018, hebben jullie nooit meer iets gehoord van "A.D." of van de bende (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.10). Dat jullie tussen 18 juli 2018 en 08 oktober 2018, de datum waarop jullie El Salvador hebben verlaten, geen enkel bericht of communicatie hebben ontvangen vanuit een criminele bende die de wijk controleert, relativeert in ernstige mate de door jullie ingeroepen vrees. Uw schoonfamilie, die nog steeds op hetzelfde adres woont, heeft nooit iets gehoord van, of problemen gekend met, deze bende (CGVS, p.10). Het valt dan ook moeilijk te begrijpen dat u het nodig vond in oktober 2018 het land te verlaten omdat u een risico zou lopen als u naar de wijk Montreal zou gaan (CGVS vrouw, p.9). U kwam zelf al nooit in die wijk (CGVS, p.7) en zelfs indien die wijk voor u gevaarlijk zou zijn betekent dit geenszins dat jullie enig gevaar zou lopen op de plaats waar jullie samenwoonden (CGVS, p.5,7). Uw schoonfamilie sprak na de bedreigingen af op een veilige plaats om uw partner te ontmoeten, zodat ze gewoon het contact konden verder zetten (CGVS, p.10).

Verder moeten er vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van deze bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U ontkent (CGVS, p.9) net als uw partner (CGVS vrouw, p.8) te weten wie deze "A.D." is die de berichten naar u stuurde. Nochtans blijkt dat dezelfde persoon in het verleden reeds foto's van u heeft geliket (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde screenshots van Facebookprofiel <https://www.facebook.com/enrike.moreno.5682>, landeninfo nr. 1), waardoor het vermoeden ontstaat dat "A.D." u reeds kende in oktober 2017, ettelijke maanden voor jullie van haar bedreigingen zouden hebben gekregen.

U blijft echter volharden dat u haar niet kent, dat u haar profielfoto niet herkende en dat u geen idee hebt van wie uw foto's zoal weet te waarderen op Facebook (CGVS, p.9). U speculeert dat "A.D." via sociale media op zoek was naar informatie over u (CGVS, p.9). Het CGVS ziet niet in waarom iemand die heimelijk inlichtingen wilt inwinnen over u de foto's die u deelt op internet zou liken. Uit uw verklaringen blijkt trouwens ook niet dat jullie enige poging hebben ondernomen om te weten te komen wie de onbekende "A.D." dan wel zou zijn, toch van groot belang om in te schatten of u echt gevaar liep. Ook een bericht terug aan de afzender hebben jullie nooit geprobeerd (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p.10). Jullie hebben nooit hulp of bescherming gevraagd aan de politie, volgens uw partner omdat de politie dit misdrijf toch niet belangrijk zouden vinden (CGVS vrouw, p.10). Dat jullie zich zo licht zouden laten ontmoedigen om naar de autoriteiten te stappen, valt moeilijk te rijmen met de door jullie beweerde vrees. Aangezien u verklaart dat enkel iemand die het echt meent dergelijke bedreigingen zou uiten, zeker in een land als El Salvador (CGVS, p.9), is het weinig logisch dat u zelf ook niet verder komt dan de bewering dat de politie toch geen onderzoek zou doen als u klacht zou indienen (CGVS, p.10). Dit zijn immers gewoon veronderstellingen van uwentwege. U geeft geen verdere redenen die jullie zouden weerhouden om de bescherming van de autoriteiten in uw land van herkomst in te roepen. Het is al helemaal niet aannemelijk dat jullie bij terugkeer zouden worden gezocht door deze bende (CGVS vrouw, p.11) aangezien uit geen enkel element blijkt dat er ooit iemand naar u op zoek is geweest in uw land van herkomst. Uw vriendin speculeert dat de bende momenteel misschien naar jullie op zoek zou zijn omdat jullie het land hebben verlaten (CGVS vrouw, p.10), opnieuw een veronderstelling die door geen enkel element wordt geschraagd. U denkt zelf dat de bedreigingen opnieuw zouden kunnen beginnen als u zou terugkeren naar El Salvador (CGVS, p.11), wat ook moeilijk gevolgd kan worden aangezien u in de maanden voor uw vertrek geen enkele bedreiging hebt ontvangen. Overigens doet het de wenkbrauwen fronsen dat uw vriendin bij herhaling verklaart dat ze niet weet wat er met haar zou gebeuren bij een eventuele terugkeer (CGVS vrouw, p.10,11) terwijl u zegt te vrezen voor uw leven (CGVS, p.11). Dat zij niet kan concretiseren wat zij precies vreest, ondergraaft uiteraard nog verder de geloofwaardigheid van deze vrees.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat aan L.V.R.R. op 23 april 2018 de Vluchtelingenstatus werd toegekend in België. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat u dezelfde status zou moeten worden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden. Aangezien uit uw relaas blijkt dat uw problemen volledig los staan van die van uw schoonmoeder, en noch u (CGVS, p.8) noch uw partner (CGVS, p.9) op de hoogte zijn van de reden dat uw schoonmoeder om internationale bescherming heeft gevraagd, moet worden besloten dat de beoordeling die in haar dossier werd gemaakt niet zomaar kan worden toegepast op uw procedure. Het is markant dat uw partner zelfs de mening uit dat haar moeder El Salvador heeft verlaten om haar kinderen een betere toekomst te bieden, niet vanwege een gegronde vrees of een reëel risico (CGVS, p.9).

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, en geboorteaktes tonen slechts uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing.

Wat betreft de verklaring van uw vrouw dat zij vreest dat jullie zoon door de bendes geslagen of gedood zou worden (CGVS vrouw, p.11-12), moet worden vastgesteld dat er uit geen enkel element uit haar of uw dossier zou blijken dat jullie hiertoe redenen hadden. Louter deze bewering kan dan ook niet volstaan om in jullie hoofde een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen.*

Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake C.V.Z.R. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C.V.Z.R., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 15 september 1998 in San Salvador (El Salvador). U bent samen met uw partner A.E.L.M. (CGVS nr.18/20843 en O.V. nr. 8.723.307) in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner A.E.L.M. (zie ook hieronder):

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2a, b en c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw levensgezel en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 september 2019 een schending aan van “artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas, klagen verzoekers aan dat de commissaris-generaal meent dat de bedreigingen op Facebook geen aanwijzing zijn dat verzoekers een gegronde vrees koesteren aangezien er getwijfeld wordt aan de ernst van deze bedreigingen, terwijl uit “de COI Focus van 12 juli 2019 over de terugkeer van Salvadoranen in El Salvador [...] zonder ambiguïteit [wordt] gesteld en geconcludeerd dat personen die reeds voor hun vertrek uit het land bedreigd werden een hoog risico lopen in geval van terugkeer”. Waar in de bestreden beslissingen geen geloof wordt gehecht aan de bedreigingen zelf, leggen verzoekers uit dat “er geen datum geplakt [kan] worden op het moment waarop iemand een foto gelijkt heeft en niets laat toe te besluiten dat er al interacties waren met het profiel die verzoekers bedreigde voor juli 2018”. Ze achten het “perfect mogelijk dat die persoon deze foto’s in juli 2018 gelijkt heeft” en bovendien “aannemelijk dat verzoeker geen aandacht besteedt aan wie op zijn foto’s reageert aangezien het hoge aantal reacties, dicht bij de honderd reacties voor elke foto”. Voorts merken verzoekers op “dat het precies een foto van zijn zoon is waarop het anoniem profiel reageert, wat ook als een vorm van bedreiging kan worden gezien, zeker aangezien er al werd verwezen naar zijn familie in de dreigberichten naar de moeder van verzoekster”. Ze voeren aan dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt “dat het uiten van een bedreiging of een verbod vanwege bendes in El Salvador steeds ernstig moet worden genomen en dat er geen beschermingsmogelijkheid bij de politie bestaat” en dat “klacht indienen tegen een bende op zich risicovol [is] en van de persoon die klacht indiende een doelwit van de bendes [maakt]”, waardoor “verwerende partij kan dus niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat verzoekers onvoldoende hebben getracht te weten wie er zich achter het onbekend profiel verschuilde en niet naar de politie klacht ingediend hebben”. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal “geen enkele rekening gehouden met de gekende informatie over El Salvador, de ernst van de bedreigingen van de bendes en de beschermingsmogelijkheden in dit land om de geloofwaardigheid van hun houding te beoordelen”.

Wat betreft het risico in geval van terugkeer is er, aldus het verzoekschrift, “een toekomstgericht onderzoek vereist”. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar “de twee COI-Focus van verwerende partij (Salvador : retour au pays des ressortissants, 12 juli 2019, en Salvador: Situation sécuritaire, 15 juli 2019, verder COI Veiligheidssituatie)”. Volgens hen wordt de situatie in hun herkomstland “gekenmerkt door het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger, en er worden sommige risico-profielen aangestipt” en door “een heel hoog niveau van geweld omwille van een sluipende strijd tussen bendes (de mara’s of pandilla’s) en de veiligheidsdiensten (politie en leger) in El Salvador”, waarbij de bendes overal aanwezig zijn, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en actief zijn in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Ze voeren aan dat, “behalve de hogere sociale klasse, die het zich kan permitteren om in heel dure beveiligde wijken te wonen, de hele bevolking - inbegrepen de middenklasse — blootgesteld [wordt] aan het bende gerelateerd geweld in El Salvador”, dat “de aanwezigheid van bendes over het heel grondgebied van hen een de facto autoriteit [maakt], in die zin dat zij een directe controle hebben over het dagelijks leven van de bevolking”, dat “er jaarlijks tussen 250.000 en 300.000 personen dienen te verhuizen (tussen 4 en 5% van de bevolking, zie COI veiligheidssituatie, p. 25), in meerderheid omwille van bedreigingen van bendes, geweld” en dat “wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt het voorwerp [wordt] van een onderzoek van de heersende bende”.

Ze menen dat ze deel uitmaken “van verschillende zogenaamde risico-profielen”, met name “de groep van personen die blootgesteld zijn aan een hoger risico op afpersing” (omdat verzoekers vader in de Verenigde Staten woont en hen financieel steunt en omdat verzoeksters moeder in België woont) en de “de risico-groep van jongeren”. Volgens verzoekers lopen ze aldus het risico “te worden gepercipieerd door de autoriteiten als bendeleden, aangezien zijn socio-economische situatie en hun leeftijd” en gezien “een hoog risico op gedwongen rekrutering [bestaat] als gevolg van het onderzoek dat door de bende gevoerd zal worden in geval van terugkeer van verzoeker”.

Ze wijzen tevens op “de bijzondere situatie van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren (vrijwillig of niet)” en verwijzen naar “de conclusie van deze COI Focus [die] stelt dat de personen die voor hun vertrek veiligheidsproblemen hebben gekend met bendes opnieuw

blootgesteld zullen worden aan ernstige problemen met de bendes". Wat betreft de personen die voor hun vertrek geen problemen hebben gekend zou uit de informatie blijken *"dat de geraadpleegde bronnen niet eenduidig zijn"*: volgens sommige bronnen hebben deze personen geen problemen gekend in geval van terugkeer, volgens andere bronnen hebben zij wel problemen gekend, louter omwille van het feit dat zij terugkeren van het buitenland. Aldus verzoekers maken alle bronnen gewag van *"een aanzienlijk verhoogd risico"*, *"enerzijds het risico om slachtoffer te worden van de handelingen van de bendes, en anderzijds de stigmatisatie omdat zij gepercipieerd worden als personen die linken hebben met de bendes"*. Ze wijzen op *"de Guidelines van de UNHCR [die] stellen al dat Salvadoranen die terugkeren van het buitenland blootgesteld kunnen zijn aan afpersingen [...] met een bijzondere aandacht voor de situatie van jongeren"*. Verzoekers stellen vast dat enkel *"het OIM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen"*. Ze wijzen nog op de verklaringen van *"Mevrouw V. R., dat de personen die terugkeren fundamenteel in dezelfde situatie zullen zijn dan alle andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is"*, wat volgens verzoekers bevestigt *"dat het doorslaggevend element die het risico verhoogt de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft"* en *"dat dit een vermoeden is wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij"*.

Aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, vatten verzoekers aan met een theoretische uiteenzetting.

Volgens verzoekers wordt er in *"de COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld aangegeven (zie pp. 6-7) maar wordt er geen specifieke analyse gevoerd over de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet"*, maar dat *"bij het lezen van de beslissing het echter wel duidelijk [is] dat verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador"*. Ze wijzen erop dat *"de notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepalingen echter autonoom [moet] worden toegepast in niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht"*. Volgens verzoekers blijkt uit de informatie *"dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 3 en 4)"*, dat *"daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen"*, dat *"zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land"*, dat *"de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid"*, dat *"de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren"*, dat *"het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones"*, dat *"het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)"*, dat *"de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict [heeft] gekwalificeerd (stuk 5)"*, dat *"er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd"*.

Verzoekers besluiten dat, *"aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn"*.

Ze voeren aan dat ze *"ook persoonlijke omstandigheden [vertonen] die het risico voor hen verhoogt: zij zijn jongeren van de middenklasse. Verzoekers hebben het land verlaten en zeullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer wat waarschijnlijk andere omstandigheden in het licht zal brengen, aangezien zij beide dichte familieleden hebben die in het buitenland woonachtig zijn (verzoekers vader en verzoekster moeder) en dus als een interessant doelwit voor afpersing zullen worden beschouwd door de bendes."*

Het louter feit dat zij in het buitenland verbleven zal de indruk geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en van hen een doelwit maken voor afpersing.”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers *“het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”.*

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers *“McNamara, P. J., “Political Refugees from El Savaldor; Gang Politics, the State en Asylum Claims”, Refugee Surrey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24”, “Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droisrs de l'homme des personnes dépalcées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 april 2018”, “La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares, 29 april 2019” en “GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018”.*

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met *“COI Focus; Salvador: Retour au paus des ressortissants”* van 12 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers tonen met hun originele paspoorten en die van hun zoon, hun originele identiteitskaarten en die van hun zoon en de fotokopieën van verzoekers' geboorteakte en die van hun zoon genoegzaam hun identiteit aan. Deze wordt ook niet betwist.

2.4.2. Waar verzoekers problemen op Facebook met een bende(lid) aanhalen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoekers beweerde feiten zijn - in zoverre waarachtig - mogelijk van gemeenrechtelijke aard en worden gekaderd in de algemene situatie in El Salvador.

2.4.3. In het verzoekschrift wordt verder gewezen op *“de bijzondere situatie van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren (vrijwillig of niet)”*. Volgens verzoeker maken alle bronnen gewag van *“een aanzienlijk verhoogd risico”*, zijnde *“enerzijds het risico om slachtoffer te worden van de handelingen van de bendes, en anderzijds de stigmatisatie omdat zij gepercipieerd worden als personen die linken hebben met de bendes”*. Dit bevestigt, aldus verzoekers, *“dat het doorslaggevend element die het risico verhoogd de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft”* en *“dat dit een vermoeden is wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij”*.

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met *“COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019, waarnaar in het verzoekschrift ook verwezen wordt. In deze COI wordt een onderscheid gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Uit de geconsulteerde informatie over de *“andere”* terugkeerders blijkt dat de geraadpleegde bronnen doorgaans geen onderscheid maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden (zoals verzoekers). Het betreft nochtans een verschil in profiel en omstandigheden dat een impact heeft op de risico's bij een terugkeer. Zo maakt het geciteerde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 van UNHCR (p. 28, 30-32) dit onderscheid niet en wordt er enkel gesproken over *“certain returnees”* dan wel *“returnees who return from abroad with financial resources”* (waartoe verzoekers niet aantonen te behoren). Ook het rapport van september 2016 van *“Immigration and Refugee Board of Canada”* (*“Issue Paper El Salvador: Information Gathering Mission Report: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”*) spreekt over *“persons who are deported back to El Salvador”*, zonder aan te geven of ze hiervoor reeds in de negatieve aandacht van de autoriteiten of criminele groeperingen stonden, doch ook over *“being re-victimized”* wat er enigszins op wijst dat ze in het verleden wel reeds problemen kenden. Het rapport *“Returning to El Salvador Signs of an internal displacement crisis”* van September 2018 van *“Internal Displacement Monitoring Center”* analyseert *“the situation of people deported to NTCA countries who had fled violence and insecurity in those states, but were not granted refugee status in Mexico or the US”* en stelde vast dat verschillende terugkeerders moeilijkheden ondervonden om te re-integreren, dat 6 van de 16 geïnterviewden melding maakten van geweldplegingen door bendeleden, maar ook dat *“many of the interviewees said once they returned to the country, they faced the same dangers that forced them to leave”*, waaruit kan worden afgeleid dat ze reeds dergelijke problemen met bendeleden kenden vóór hun vertrek. Het UNHCR-rapport van februari 2019 stelt dat *“many deportees are likely to have protection concerns”* zonder deze veiligheidsrisico's concreet te benoemen en zonder een onderscheid te maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden. De aangehaalde citaten uit het Spaanstalig rapport *“Una aproximación a las políticas de atención a los deportados en los países del Triángulo Norte de Centroamérica - El Salvador”* van december 2016, uit een Spaanstalig artikel *“OIM, OEA y ACNUR analizaron la atención y reinserción de migrantes retornados a El Salvador”* van 7 januari 2017, uit het Spaanstalige *“Personas migrantes retornadas, género y acceso a servicios sociales en El Salvador”* van juni 2018 en uit een rapport van februari 2019 van *“TAM, Ministerio de Gobernación y Policía Costa Rica”* bevatten ook geen informatie over de situatie of het profiel van de terugkeerders alvorens ze het land verlieten. Hiervan is evenmin sprake in het rapport van 11 januari 2018 van *“Latin America Working Group”*, het rapport van 23 april 2018 van *“the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador”* of in het antwoord van rechter G.R.R. in Costa Rica die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca.

Verschillende andere aangehaalde rapporten en artikelen bespreken de problemen die terugkeerders met specifieke profielen kunnen kennen. Zo haalt het artikel van 23 januari 2017 in *“The New Yorker”* verhalen aan van uit de Verenigde Staten gedeporteerde Salvadoranen die omwille van een tattoo, dan wel de manier van spreken of kleden, aanzien worden als bendeleden en hierdoor problemen kennen met de politie of bendeleden. Het artikel van januari 2018 in *“The Guardian”* bespreekt onder meer de situatie van meisjes die na een deportatie van de Verenigde Staten naar El Salvador ondergedoken moeten leven *“because these girls have specific testimony on the gangs, they want to silence them, but also punish them because they dared escape”*. Het rapport *“Tantamount to a Death Sentence: Deported TPS Recipients Will Experience Extreme Violence and Poverty in Honduras and El Salvador”* van juli 2018, dat aangeeft dat terugkeerders *“extortion and death”* riskeren en door bendes *“marked, extorted, and likely killed”* worden, betreft Salvadoranen wiens TPS (*“temporary protection status”*) in de

Verenigde Staten werd ingetrokken en die - na een lang verblijf in de Verenigde Staten - onbekend zijn met *"the country conditions and gang dynamics"*. Ook het artikel *"Torn from their families in the US, Salvadoran deportees return to a gang-ravaged homeland"* van 7 juni 2018 van CNN betreft Amerikanen die gedeporteerd worden naar El Salvador, nadat hun TPS werd ingetrokken, en die door de criminele groeperingen worden aanzien *"as coming from the more monied and privileged United States"* en bovendien vaak onbekend zijn *"with their fast-changing former home, making them easy targets for gangs"*. Het artikel *"Kicked Out of the U.S., Salvadoran Deportees Are Struggling Simply to Stay Alive"* van 9 oktober 2018 bespreekt de risico's voor terugkeerders uit de Verenigde Staten die opgroeiden *"in Latino communities in the U.S."* en die in El Salvador door bendes herkend worden omwille van hun Amerikaanse kleding en stijl en omwille van *"a different way of speaking Spanish"*. In die zin spreekt ook het artikel *"Deported from the U.S., now answering your call"* van 20 januari 2019 over terugkeerders die reeds lang in de Verenigde Staten verbleven en die geen voeling (meer) hebben met de Salvadoraanse samenleving en/of de Spaanse taal en daardoor gevisieerd en gestigmatiseerd worden. Uit het rapport *"What if they return? How El Salvador, Honduras, and the United States could prepare for an effective reintegration of TPS beneficiaries"* van 29 juni 2019 blijkt dat terugkeerders uit de Verenigde State onderzocht werden, wiens TPS werd ingetrokken, en die gemiddeld *"for an average of 20 years or more"* in de Verenigde Staten hebben verbleven, waardoor *"family and community networks of support are likely to be thin"*. Het rapport stelt dat velen niet naar hun herkomstregio zullen kunnen terugkeren *"because of the increase in violence and gang presence over the past twenty years"* en *"the limited familial and social ties they might still have in these communities"*. Het citaat uit Spaanstalig UNICEF-perscommuniqué *"Los niños y niñas retornados a Centroamérica y México corren un mayor riesgo de sufrir violencias, estigma y privaciones"* van 14 augustus 2018 bespreekt dan weer de situatie voor terugkerende gezinnen en kinderen. Het artikel *"Trans woman killed in El Salvador after U.S. deportation, rights group says"* van 21 februari 2019 betreft de risico's voor LGBT-terugkeerders en transgender vrouwen. Verzoekers behoren echter tot geen van voornoemde specifieke groepen terugkeerders, die allen bepaalde omstandigheden bezitten die de risico's bij terugkeer verhogen.

Slechts enkele rapporten vermelden uitdrukkelijk de risico's voor terugkeerders die bij hun vertrek geen problemen kenden. Het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het *"Refugee Law Initiative"* van de universiteit van Londen, stelt dat terugkeerders die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen *"simply because they are deportees"* omdat de bendes hierdoor vermoeden dat ze geld hebben. Terugkeerders zijn volgens dit rapport kwetsbaar voor afpersing en moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door bendes. Het rapport maakt tevens melding van terugkeerders die verkracht of vermoord werden, maar voegt toe dat de persberichten niet verduidelijken *"whether the person concerned had fled with protection needs or if the risk arose when they returned, whether the state identified or addressed any protection needs on their return, or whether the person did not return to their place of origin and become internally displaced after deportation"*. Het citaat uit het Spaanstalig rapport *"Nuestra guerra son las maras"* (*"Comisión Española de Ayuda al Refugiado"*) van februari 2019 vermeldt dat gedeporteerden uit de Verenigde Staten problemen met de mara's kunnen kennen, ook wanneer ze geen problemen hadden met bendes toen ze hun land verlieten. Uit de getuigenis, vermeldt in het citaat, dat de dochter van een terugkeerder uit Canada verkracht werd, kan niet worden afgeleid wat de omstandigheden en het profiel van deze personen was voor ze hun land hadden ontvlucht. Het antwoord van B.R., *"coordinatrice nationale pastorale du migrant auprès du Synode luthérien salvadorien"*, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelt dat *"alle personen die terugkeren"* een groot risico lopen om geïdentificeerd en aangevallen te worden door bendes, maar verduidelijkt niet op welke wijze terugkeerders geïdentificeerd kunnen worden (en of dit gelieerd is aan een langdurig verblijf, bijvoorbeeld in de Verenigde Staten), noch welke problemen er dan precies kunnen volgen.

Tegenover voornoemde drie bronnen die stellen dat terugkeerders die voorheen geen problemen hadden in El Salvador bij terugkeer een risico kunnen lopen, staan meerdere andere bronnen die hiervan geen melding maken. V.R., van *"Direction des droits humains du Servicio Social Pasionista"* (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, waarbij afpersing door bendes en criminele groeperingen voorkomt. Zij ontkende voorts dat terugkeerders zich omwille van hun terugkeer zouden aansluiten bij bendes. K.R., van Cristosal, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, gaf ook aan terugkeerders dezelfde kwetsbaarheid kennen als degene die bleven en dat terugkeerders met een verhoogd risico (wanneer hij als vermogend aanzien wordt en/of bij terugkeer een zaak begint) dezelfde criminele feiten (waaronder afpersing) ondergaan als andere Salvadoranen. M.M., directeur

van “Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)”, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat terugkeerders mogelijk afpersing kunnen ondergaan maar dat hij hiervan geen meldingen heeft gekregen, alsook dat hij op datum van 23 juni 2019 geen weet had van problemen met de autoriteiten voor terugkeerders. Het artikel “*Deported Salvadoran Women Pin Their Hopes on Poultry Production*” van 8 februari 2019 maakt geen melding van problemen voor terugkeerders en focust integendeel op het succes van initiatieven tot re-integratie van vrouwen in de economie. Ook het IOM meldde in juli 2019 geen weet te hebben van problemen met bendes voor terugkeerders, doch voegt hieraan toe monitoring en evaluatie van de situatie van terugkeerders “*vaak heel complex*” is omdat ze niet ter plaatse kunnen gaan.

Uit het voorgaande kan enkel blijken dat op basis van de “*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor zijn vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

De Raad besluit dat verzoekers nalaten om, onder verwijzing naar hun persoonlijke omstandigheden, *in concreto* aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Het verzoekschrift voert aan dat de situatie in hun herkomstland wordt “*gekenmerkt door het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger, en er worden sommige risico-profielen aangestipt*” (waarvoor ze verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar “*de twee COI-Focus van verwerende partij*”). Verzoekers stellen deel uit te maken “*van verschillende zogenaamde risico-profielen*”, met name “*de groep van personen die blootgesteld zijn aan een hoger risico op afpersing*” (omdat verzoekers vader in

de Verenigde Staten woont en hen financieel steunt en omdat verzoeksters moeder in België woont) en de “de risico-groep van jongeren”. Ze voeren aan dat ze “ook persoonlijke omstandigheden [vertonen] die het risico voor hen verhoogt: zij zijn jongeren van de middenklasse. Verzoekers hebben het land verlaten en zeullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer wat waarschijnlijk andere omstandigheden in het licht zal brengen, aangezien zij beide dichte familieleden hebben die in het buitenland woonachtig zijn (verzoekers vader en verzoekster moeder) en dus als een interessant doelwit voor afpersing zullen worden beschouwd door de bendes. Het louter feit dat zij in het buitenland verbleven zal de indruk geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en van hen een doelwit maken voor afpersing.”.

De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar El Salvador omwille van bedreigingen op Facebook Messenger, afkomstig van een zekere A.D., waarvan zij fotokopieën neerleggen. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Zo is het geenszins aannemelijk dat verzoekster in juli 2018 plots dreigberichten ontving omdat verzoeker in een andere wijk woonde dan verzoekster, dan wel omdat ze haar familie ging bezoeken in een andere wijk, terwijl verzoekers al sinds 2015 een relatie hebben, in 2016 een zoon kregen en sinds augustus 2017 samenwoonden (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) verzoeker, p. 6-7). Hoewel verzoekers beweren dat de berichten afkomstig waren van de MS-bende (notities verzoekster, p. 8-9; notities verzoeker, p. 9), die in verzoeksters wijk rondhangen (notities verzoekster, p. 7), blijken verzoekers nooit op enige andere manier aangesproken of bedreigd te zijn geweest (notities verzoeker, p. 8, 10; notities verzoekster, p. 8). Ook verzoeksters familie, die steeds op hetzelfde adres in de wijk is blijven wonen, heeft nooit iets gehoord van of problemen gekend met deze bende (notities verzoeker, p. 10). Verder merkt de Raad op dat verzoekers tussen 18 juli 2018 en 8 oktober 2018, toen ze El Salvador hebben verlaten, geen enkel dreigbericht of communicatie van de bende meer hebben ontvangen (notities verzoeker, p. 9; notities verzoekster, p. 8, 10), wat uiteraard de ernst van de door hen ingeroepen vrees ondermijnt.

Dat verzoekers deze bedreigingen zelf evenmin ernstig namen, blijkt nog uit de vaststelling dat ze nooit enige poging hebben ondernomen om te weten te komen wie de auteur van de dreigberichten, “A.D.”, dan wel zou zijn, eventueel door een bericht terug te sturen (notities verzoeker, p. 10; notities verzoekster, p. 10).

Het voorgaande wijst er dan ook op dat het geen werkelijke bedreigingen van een bende betreft, doch dat het om geësceneerde berichten gaat. Bijgevolg neemt de Raad ook verzoeksters louter hypothetische bewering dat hun zoon geslagen of gedood zou worden door de bende niet aan (notities verzoekster, p. 11-12).

Hoe dan ook ziet de Raad niet in waarom verzoekers zich genoodzaakt voelden hun land te verlaten, wanneer uit hun verklaringen blijkt dat ze in hun eigen wijk geen problemen kenden (notities verzoeker, p. 7) en dat verzoekster haar oude wijk kon vermijden door haar familie op een veilige plek te ontmoeten (notities verzoeker, p. 10; notities verzoekster, p. 10).

Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekers voeren aan dat, “aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet]

worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn”.

2.5.2.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekende partijen kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan.

2.5.2.2. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.2.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 3 en 4)”*, dat *“daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen”*, dat *“zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”*, dat *“de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid”*, dat *“de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”*, dat *“het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones”*, dat *“het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”*, kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019.

2.5.2.4. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten (*“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (*“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 6-7).

De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel (*“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. In die zin beschrijft het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het “Refugee Law Initiative” van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”*. Ook UNHCR stelde vast *“that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.5.2.5. Er kan bijgevolg uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift (*“McNamara, P. J., “Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims”, Refugee Surrey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24”, “Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l’homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l’homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 avril 2018”, “La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares, 29 april 2019” en “GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018”*) niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK